

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om kommunale Ejendomsskatter.

Forhandlingen genoptoges.

Hans Nielsen: Det foreliggende Forslag til Lov om kommunale Ejendomsskatter betegner jo en Imødekommen af Kravet om ligelig Beskatning af Danmarks Jord. I 1922 gennemførtes Grundskylden til Staten, og det synes mig at være en Selvfølge, at Loven herom nu efterfølges af en Lov om kommunal Grundskyld. Spørger man nu om, hvorfor dette Krav om Grundskyld er fremsat, synes jeg, Svaret ligger lige for. Thi det gælder om Jordbeskatning som om al anden Beskatning, at Lighedsprincippet maa gøre sig gældende. Hartkornsskatterne betød i sin Tid Lighed i Forhold til Jordens Dyrkningsbeskaffenhed og gav saaledes Udtryk for Jordens Afkastningsevne. Men efterhaanden som Opdyrkning og Afvanding af den mere fugtige og lavtliggende Jord fandt Sted, blev Hartkornet ikke lænere nogen rigtig Værdimaaler for Landbrugsjord og ikke duelig til Bedømmelse af Bygrundenes Værdi, hvorfor der ogsaa i Begyndelsen af dette Aarhundrede rejste sig et stærkt Krav om en Forandring. Lovgivningsmagten vedtog da i 1903 Loven om Ejendomsskyld til Stat og Kommune. Det viste sig imidlertid snart, at denne Lov ikke virkede, som Befolkningen havde haabet, idet de mindre Ejendomme paa Landet i Forhold til deres Arealers Størrelse og Godhed kom til at svare langt højere Skat end de store Landejendomme. Grunden til, at Ansættelsen til Ejendomsskyld kunde føre en saadan Fejl med sig, var nok den, at der i Almindelighed er langt flere Købere til den lille Landbrugsejendom end til den store, saa den lille Landejendom staar i langt højere Pris pr. Arealen end den store Ejendom, og da det er Handelsværdien, der i Almindelighed er Grundlaget for Ansættelsen til Ejendomsskyld, har denne stærke Efterspørgsel efter de mindre Ejendomme medført den højere Skat.

Naar det foreliggende Lovforslag vedtages, bliver Vurderingen til Statsgrundskyld det grundlæggende for den kommunale Grundskyld, hvorved der vil blive paalagt Jord af samme Godhed og Beliggenhed lige Skat ogsaa til Kommunen. Jordbesidderen kommer til at svare samme Jordskat, hvad enten han driver sin Jord godt eller forsømmer den. Det er af den allerstørste økono-

miske Betydning for vort Folk, at al Jord benyttes paa den bedste Maade, og at ingen, der forsømmer den Jord, han raader over, faar Præmie i Form af Skattelettelse. Ej heller bør nogen Jordbesidders Skat lempe, fordi han har lagt Beslag paa et større Areal, end han er i Stand til at gøre frugtbringende.

Hvad angaar Byggegrunde i Landsbyer, synes jeg, det er rimeligt og rigtigt, at Beliggenhedsforholdet fuldt ud tages i Betragtning ved Ansættelsen til den kommunale Ejendomsbeskatning, saaledes at Jord, som har faaet en forøget Værdi, fordi den kan benyttes som Byggegrund, ogsaa kommer til at svare en højere Skat i Forhold dertil, saaledes som Lovforslaget forudsætter.

Den Promille, hvormed Grundskylden kan opkræves efter dette Lovforslag, er paa ingen Maade afskrækkende, og Overgangsbestemmelserne er saa milde og lempelige, at der aldeles ikke er nogen Fare forbundet med en saadan kommunal Grundskyldsskat, der i Virkeligheden ikke betyder nogen Skatteforhøjelse.

Lovforslagets Bestemmelser om Grundstigningsskat tror jeg ikke vil faa ret megen praktisk Betydning i de første Aar. Det synes mig, at Kommunerne burde have Lov til at indkassere en større Del af den Grundværdistigning, der ikke skyldes Ejerens Arbejde, men alene skyldes Samfundets Vækst og Udvikling. Der burde gaa mere end de 10 pro mille af den ifølge § 8 afgiftspligtige Grundstigning ind i Kommunens Kasse.

Med Hensyn til Bygningskylden eller, som det hedder efter Lovforslaget, „Ejendomsskylden“s Paaligning, udlignes det nuværende fejlagtige Forhold en Del ved de i § 3 foreskrevne Fradrag, der for mange af de ældre Beboelseshuses Vedkommende noget nær svarer til Bygningsværdien, særlig for saa vidt angaar rigtig gamle Stuehuse paa Landet, altsaa de daarligste Beboelseshuse. Mennesker kan være tjent med at bo. Det Fradrag, der her foreslaas, vil bidrage noget til at afbøde den Misfornøjelse, som de sidste Ejendoms-skyldpaalæg medførte, især for de mindre Landejendommers Vedkommende. Men ogsaa for Københavns og Købstædernes Vedkommende vil de højere Fradrag rette noget paa Forholdene. Alligevel maa jeg give den ærede Ordfører for Venstre Ret i, at det Vurderingsgrundlag, der anvendes, vist vil medføre, at de smaa Landbrugsejendomme ansættes til en forholdsvis højere Ejendomsskyld end de store, og at det derfor er nød-